

Rozjímanie na štvrtok 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 25.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: túžba
vidieť Ježiša; obliecť si Krista;
svätosť a apoštolát.

EVANJELIÁ nám hovoria o mnohých
ľuďoch, ktorí sa navzájom veľmi líšia
a ktorí chcú vidieť Ježiša. Jedným z
nich je Herodes, ktorý keď sa dopyčul
o zázrakoch, ktoré konal, „bol
zmätený“. Dôvodom takéhoto
prekvapenia bolo, že „niektorí
hovorili, že Ján vstal z mŕtvych“.
Herodesovi sa však ťažko verilo tejto

možnosti, pretože on sám pripravil Jána o život, a to na podnet Herodiady, manželky svojho brata. „Jána som dal ja sťať,“ povedal, „kto teda je ten, čo o ňom počúvam také veci?“ (Lk 9, 7-9). Lukáš poznamenáva, že Herodes „túžil ho vidieť“ (Lk 23, 8). Keď sa však počas Umučenia konečne stretne s Ježišom, Pán mlčí. Kráľ očakával, že ho uvidí vykonať nejaký zázrak, a kládol mu veľmi výrečné otázky, ale Ježiš mu nič neodpovedal. Vtedy ním Herodes spolu so svojimi vojakmi pohrdal a pred všetkými sa mu vysmieval (porov. Lk 23, 6-12).

Lukáš však hovorí aj o inej osobe, ktorá túžila vidieť Ježiša. Bol to starec Simeon, „spravodlivý a nábožný muž (...) Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša“ (Lk 2, 25-26). Keď sa s ním stretol v chráme, keď bol Ježiš ešte dieťa, „vzal ho aj on do svojho náručia a velebil Boha slovami: *Teraz*

prepustíš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova“ (Lk 2, 28-29). Simeon aj Herodes chceli vidieť Ježiša, ale ten druhý nebol schopný správne oceniť jeho prítomnosť, nedokázal rozpoznať jeho božstvo. Jeho dychtivosť po osobnom uspokojení a zvedavosť vidieť zázraky mu zabránili uvedomiť si, že pred ním stojí Mesiáš. Na druhej strane nás príklad Simeona „učí, že vernosť v čakaní zostruje duchovné zmysly a robí nás citlivejšími na rozpoznávanie Božích znamení“^[1]. On, držiteľ jemnosti, o ktorú môžeme prosiť Boha, bol spokojný s tým, že držal Ježiša v rukách.

ČASTÉ ČÍTANIE A ROZJÍMANIE o evanjeliu nám pomáha získať dôverný vzťah s Kristom; pomáha nám prispôbiť svoj život jeho

životu, aby naše srdce bolo naladené na jeho príklad a jeho slová. Ako hovorieval svätý Josemaría: „Tých niekoľko minút každodenného čítania Nového zákona, ktoré som ti radil — tak, že sa vžiješ do scény ako jeden z jej účastníkov, ako ďalšia osoba navyše —, je na to, aby si „žil“ Evanjelium vo svojom živote... a aby ho žili aj ostatní“[2]. Takto pochopíme, že svätosť nespočíva len vo vyhýbaní sa hriechu alebo v plnení množstva predpisov, ale v tom, že sa stále viac stotožňujeme s Ježišom.

„Kristus ti dal moc, aby si sa mu podobal podľa svojich síl. Neboj sa, keď to počuješ. To, čo by ťa malo vystrašiť, je nebyť ako On,“[3] povedal svätý Ján Zlatoústý. Ak budeme poslušní Duchu Svätému, v našom živote sa bude formovať obraz Pána, podoba Božích detí. A to sa v prvom rade odráža v každodennom živote, čím sa

„každodenná próza premieňa na poéziu, na hrdinský epos prostredníctvom lásky“[4].

Túžba stotožniť sa s Kristom mení náš bežný život: rodinu, prácu, naše priateľstvá... „Boh od nás chce, aby sme boli veľmi ľudskí. Nech sa hlava dotýka neba, no nohy nech bezpečne stoja na zemi. Žiť kresťansky neznamena prestáť byť človekom, alebo sa vzdávať snahy získať cnosti, ktoré niektorí ľudia majú, hoci nepoznajú Krista. Cena každého kresťana je vykupiteľská krv nášho Pána a On nás chce — zdôrazňujem — veľmi ľudských a veľmi božských, s neustálou snahou napodobňovať Jeho, ktorý je *perfctus Deus, perfectus homo*“[5].

ÚPRIMNÁ SNAHA o poznanie Krista a stotožnenie sa s ním nás privedie k

tomu, aby sme si uvedomili, že „náš život nemôže mať iný zmysel, než dávať sa do služby druhým“ [6]. Kresťan nežije pre seba, ale pre všetkých ľudí okolo seba. Aj to, čo sa zdá byť najosobnejšie a najintímnejšie – náš vnútorný život, naše úsilie zdokonaľovať sa v čnostiach – má vždy apoštolský rozmer: apoštolát je neoddeliteľný od vlastného posväcovania a naopak.

„Pre kresťana nie je možné myslieť na vlastné poslanie na zemi bez toho, aby ho chápal ako cestu ku svätosti“ [7]. Ako píše svätý Pavol Solúnčanom: „Toto je Božia vôľa, vaše posvätenie“ (1 Sol 4, 3). A toto Pánovo volanie nie je v rozpore s ostatnými túžbami života, práve naopak. Ako pripomína prelát Opus Dei: „Kiežby mladí a dospelí pochopili, že svätosť nielenže nie je prekážkou v plnení snov, ale je ich vyvrcholením. Všetky túžby, všetky

projekty, všetky lásky môžu tvoriť súčasť Božích plánov“[8].

Panna Mária nás sprevádza na tejto ceste posväcovania a apoštolátu.

„Ona sa pričíní, aby sme sa cítili bratmi všetkých ľudí: pretože všetci sme deťmi toho Boha, ktorého je ona Dcérou, Nevestou i Matkou (...) Pomôže nám spoznať Ježiša, ktorý ide okolo nás a sprítomňuje sa nám v potrebách našich ľudských bratov“[9].

---

[1] František, *Audiencia*, 30-III-2022.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 672.

[3] Svätý Ján Zlatoústý, *Homílie na Matúšovo evanjelium*, 78,4.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 50.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 75.

[6] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 145.

[7] František, *Gaudete et exultate*, bod 19.

[8] Fernando Ocariz, *Luz para ver, fuerza para creer*, 24-IX-2018.

[9] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 145.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-25-tyzdna-v-vezrocnom-obdobi/> (04.04.2026)